

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת לֶרֶלָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ג' - חלק כ"ה

קונטרס 85

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

המאור הגדול

הזכות ללמוד וללמד זוהר

ההקול קורא במדבר פנ דרו לארלוקינו, הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמיים, בשביל ישועת העם, בכוחונו לשנות את המצב, בידינו הדבר, ובאו נתיינים כלונו הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים עם, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מנידי ישועים עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, התחילו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים זוהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב את ביאת משיחינו.

במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מתנן עם תנינו ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישיים, כך יחדור תלמודם מנערותם, לתלמודי תורה, לשיבות ולכוללים, ותורת הסוד תקבל תנופה.

וזכר פסק רבי פנחס מקארין: **מלמד צריך שילמד זהר, שהוא בחינת "עץ חיים", ויזל להקשיב נשמה לתלמידים. כי בזה שהרב נותן שגל ישר לתנוה, בזה מניח נשמה אמתית.**

בספר חכם הרזים הוסיף על דברתו: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אזי מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר יהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים.

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כלונו כאחד יחד לקבל את אור מני מלך המשיח בבי"א.

הבתבאר פעם צדיק ואמר: כבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת הגעם ששים ושמיים. בעת אז יתבונן מלך המשיח בעיניו השתורות יבחו כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנתו אצבעו על יהודי סמויים: "בזכות הגעת, כך יש חלק בנאותות העם". כך ראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שזנחה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח כבכדו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכות הגעת".

ואמר יהודי בכל יום - "אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח" בכמיהה תמידית להתגלות הגואל, התקווה פועמת, והצפייה היא כללית של העם כולו לשבטיו ולקהילותיו.

לו יצויר, אנו עומדים בבית הכנסת, נשג הרב למרכז, דופק על הבימה ומקריז: "כל מי שפעל במשורו לביאת המשיח, נא לנשט ולהגיד קבל עם ועדה, כדי שממנו ראו וכן יעשו". מיד רצים כולם וצפוטופים בשרה ארוכה מפתנים לומר דבריהם...

פתח ראונו ואמר: "אני מכוון 3 פעמים בתפילת שמונה עשרה יאת צמח דוד עבדך מפרה הצמיח...".

שמעון הגיד: "אני חי ליהודי, באורח חיי אני מקרב את הגואל".
לוי ענה: "אני מרז הקץ בהתאמצות להשלים 8 פעויות רצופות של לימוד מדי יום ביומו".

יהודה גילה: "אני לומד בכל יום 2 הלכות בשמירת הלשון ומקבל על עצמי ליישם".

יששכר ספר: "סיימתי 40 יום פרק שירה".

והשורה מתארכת, מפתנים עוד הרבה יהודים, כל אחד חפץ להעשיר את חברו בידיעה, כיצד הוא משתדל לקרב את ביאת המשיח.

רבותי! הכל שריר וקיים ואמת ויוצב וכוון, קדושי אמוני ישראל אכן משתדלים, מקבלים על עצמם קבלות טובות ומקריבים זמן גאולתינו, אבל עדיין חסרה לנו ההלכה שתציג את אור הגאולה, עדיין אין לנו את הגופרור הקטן שהפך את מאמצינו המרובים לאש גדולה ולאוור עולם. הוציאו אנו לגרש את החושך בבת אחת ובלגות את אור החיים הגנוז. אבל איך?

גילה לנו הרשיע הקדוש בשכבו על ערש דוד סמך לפעויותיו, השאיר לנו מעין צוואה כאשר אמר לבנו חזקיה יצחק זי"ע א': **"יודע אני שבזכות זוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד אז תליים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..."** "ותורת הסוד מה היא עליה? (ספר הרשיע ע"פ 158) מילותיו האחרונות של אותו צדיק קדוש מרחפות בעולם, תובעות לעבונן, ומפצרות לקיימן, "ותורת הסוד מה היא עליה?...!"

חשבון אמיתי של גודל הזכות לימוד הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הולמד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם לפדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הגעשה מלימוד ביום בטרם 75 שנה - לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי אב צדיק לברכה, זי"ע: לימוד קבלה זוהר ביום שבת שעה שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: $24 \times 354 = 8496$ שעות; $637,200 \times 8496 = 5,412,000,000$ שעות תורה בגולה

הא מבוסס על 24 שעות לימוד תורה ביום
יוצא ששעה אחת בלימוד זוהר בשבת קודש בשבועים שנות חיים של אדם יעלה החשבון $70 \times 52 \times 637,200 = 2,319,408,000$ מיליארד 319 מיליון 408 אלף

זאת אומרת את לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש בכשר 20 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי אז בהישג ידו של כל יהודי, ונעשו אפשר להבין לפה כל גדולי הספרדים עודדו ואמרו שבזכות זוהר הקדוש נגאל כמרה. מבוסס על 20 שנות חייו של אדם (לפי תהלים) 52 שבחות בשנה

עשית תבנו את אהה סוכה רב ליהודי אחד שילמד שנה בבורה בשבת אית לקבל מיליארד שעות תורה בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים ** למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה מפעה אחת זוהר שוה. סך הכל שעות התורה: $2,319,408,000 \times 100,000,000,000 = 232,020,000,000,000,000$ שעות, כלומר 223- קוונטיליון 20 קוואדריליון שעות תורה.

וכל הזכות העצום מכוחו של יהודי אחד ששקבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

* כיון שנתנו לכל היהודי כ 230 שנה עד 6000 שנה היום שמוכר במרא לקיום העולם הזה, (מסכת מנהגין דף צ"ז א'): אמר רב קטינא שית אלפי שני עמו עלמא וחד חרוב שנאמר ונשבו ה' לבדו ביום), ומפר דור בימינו הנו כ 20 שנה, הרי בזמן שנתנו יש מקום לנו 11 דורות ** הגדה חשוב מספר הצאצאים כדור האחרון:

1	10	10000000	10000000000	100000000000
2	100	100000000	1000000000000	10000000000000
3	1000	1000000000	10000000000000	100000000000000
4	10000	10000000000	100000000000000	1000000000000000
5	100000	100000000000	1000000000000000	10000000000000000
7	10000000	10000000000000	10000000000000000	100000000000000000
8	100000000	1000000000000000	1000000000000000000	10000000000000000000
9	1000000000	10000000000000000	10000000000000000000	100000000000000000000
10	10000000000	100000000000000000	100000000000000000000	1000000000000000000000
11	100000000000	10000000000000000000	10000000000000000000000	100000000000000000000000

זאת אומרת 100 מיליארד צאצאים

העולם. ובאתרא דא שראן ברקאן. (ואתמר).
 ואי תימא (תהלים קלב) פטל חרמון שיורד על
 הררי ציון ולא כתיב שמן אלא טל.
 אלא איהו שמן ואיהו טל. ההוא טל איהו
 דאטיל קדשא בריך הוא ממשחא עלאה.
 דההוא שמן נפק לסטרא דימינא.

תרין אנון זין ושמן. ואזלו לתרין סטרין. זין
 לסטר שמאלא שמן לסטר ימינא.
 ומסטרא דימינא נפקי ברקאן לעלמא ומתמן
 אתמשח מלכותא קדישא ובגין דשמן הוה
 אתתקן לתתא בקדמייתא, שמן אזדמן לעילא
 אריקו דברקאן.

הא חזי, מאתערוותא (דף פח ע"ב) דהאי שמן
 דלעילא קאי לארקא על דוד ושלמה
 לאתברקא (על) בנוי. מנא לן דכתיב ויעמד
 השמן. פתיב הכא ויעמד. וכתיב התם (ישעיה
 כ) שורש ישי אשר עומד לגס עמים.

הא חזי, משלחן דלחם הפנים דברקאן
 נפקין מתמן ומזונא לעלמא, לא בעי
 לאשתפחא ריקניא אפלו רגעא חדא, בגין
 דלא יסתלקון ברקאן מתמן, אוף הכי לא
 מברכין על שלחן ריקניא, דהא ברקאן
 דלעילא לא שריין על שלחן ריקניא.

הא חזי, מה כתיב אני לדודי ועלי תשוקתו,
 אני לדודי בקדמייתא ולבתר ועלי
 תשוקתו. אני לדודי לאתקנא ליה דוכתא
 בקדמייתא. ולבתר ועלי תשוקתו. דבר אחר
 אני לדודי. דהא תנינן שכניתא לא אשתפכת
 עמהון דחייביא, פיון דאתי בר נש
 לאתדפאה ולמקרב גבי דקדשא בריך הוא
 כדון שכניתא שריא עליה. הדא הוא דכתיב
 אני לדודי בקדמייתא, ועלי תשוקתו לבתר.
 אתי בר נש לאתדפאה מדפאין ליה.

הוה שורות הברכות. (נתבאר).
 ואם תאמר, (שם) פטל חרמון
 שירד על הררי ציון, ולא כתוב
 שמן אלא טל? אלא הוא שמן
 והוא טל. אותו הטל הוא שהטיל
 הקדוש ברוך הוא מהשמן
 העליון. שאותו השמן יוצא לצד
 הימין.

שנים הם - זין ושמן, והלכו לשני
 צדדים - היין לצד שמאל, והשמן
 לצד ימין. ומצד הימין יוצאות
 ברכות לעולם, ומשם נמשחת
 המלכות הקדושה. ומשום
 שהשמן היה נתקן למטה
 בראשונה, השמן מזמן למעלה
 הרכת הברכות.

בא ראה, מההתעוררות של
 השמן הוה שלמעלה בא להריק
 על דוד ושלמה להתברך (על) בנו.
 מנין לנו? שכתוב ויעמד השמן.
 כתוב כאן ויעמד, וכתוב שם
 (ישעיה יא) שרש ישי אשר עמד לגס
 עמים.

בא ראה, משלחן של לחם
 הפנים, שמשם יוצאות הברכות
 ומזון לעולם, לא צריך שימצא
 ריק אפלו רגע אחד, כדי שלא
 יסתלקו משם הברכות. אף כף לא
 מברכים על שלחן ריק, שהרי
 הברכות שלמעלה אין שורות על
 שלחן ריק.

בא ראה מה כתוב, אני לדודי
 ועלי תשוקתו. אני לדודי
 בתחלה, ואחר כך ועלי תשוקתו.
 אני לדודי לתמן לו מקום
 בתחלה, ואחר כך ועלי תשוקתו.
 דבר אחר אני לדודי, שהרי שנינו
 ששכינה לא נמצאת עם הרשעים.
 כיון שבא האדם להטהר
 ולהתקרב לקדוש-ברוך-הוא, אז
 השכינה שוה עליו. זהו שכתוב
 אני לדודי - בתחלה, ועלי
 תשוקתו - לאחר מכן. בא האדם
 להטהר - מטהרים אותו.

הא חזי, אחר הדברים האלה דרדף אברהם
 בַּתְרֵי אַלְיֵן מַלְכִין וְקָטִיל לֹוֹן קִדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא, הָוָה אַבְרָהָם תּוֹהָא, אָמַר דִּילְמָא חֵס
 וְשְׁלוֹם גְרַעֲנָא הֵהוּא אַגְרָא דֵהוּינָא אֶהְדֵּר בְּנֵי
 נָשָׂא לְגַבֵּי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְאַחֲדִינָא בְּהוּ
 לְקַרְבָּא לֹוֹן לְגַבֵּיהּ וְהִשְׁתָּא אֲתַקְטִילוּ בְּנֵי נָשָׂא
 עַל יְדֵי. מִיָּד אָמַר לִיהּ קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַל
 תִּירָא אַבְרָם אֲנֹכִי מִגֹּן לָךְ שְׂכָרְךָ הִרְבֵּה וְגו' .
 אַגְרָא קַבִּילַת עַלֵּיהּוּ, דֵּהָא כֻּלְהוּ לָא יִזְכּוּן
 לְעַלְמִין.

הוּהוּ דְבַר יִי אַל אַבְרָם בְּמַחְזָה לְאִמְרֵי, מָאִי
 בְּמַחְזָה, אֶלְא בְּהֵהוּא חִיזוּ דְרַגְא דְכָל
 דִּיוֹקְנִין אֲתַחֲזִיין בֵּיהּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תָּא
 חֲזִי, עַד לָא אֲתַגְזֹר אַבְרָהָם הָוָה חַד דְרַגְא
 מְלִיל עַמִּיָּה, וּמָאן אִיהוּ דָא מַחְזָה דְכַתִּיב,
 (במדבר כד) מַחְזָה שְׂדֵי יַחֲזָה. פִּינֹן דְאֲתַגְזֹר הָוּוּ
 פְּלָהוּ דְרַגִּין שְׂרָאן עַל הָאִי דְרַגְא, וּכְדִין מְלִיל
 עַמִּיָּה דָא הוּא דְכַתִּיב, (שמות ו) וְאָרָא (דף טז ע"א)
 אַל אַבְרָהָם אַל יִצְחָק וְאַל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׂדֵי
 וְעַד לָא אֲתַגְזֹר לָא הָוּוּ אַנּוּן דְרַגִּין שְׂרָאן עַלֵּוּי
 לְמַלְלָא.

וְאִי תִימָא דֵּהָא בְּקַדְמִיתָא פְּתִיב וְיִרָא יִי אַל
 אַבְרָם וְכַתִּיב וַיִּסַּע אַבְרָם הַלּוֹךְ וַיִּנְסוּעַ
 הַנֶּגְבָה וְכַתִּיב וַיִּכֶן שָׁם מִזְבֵּחַ הָאֵל הָכָא אַנּוּן
 דְרַגִּין עַלְאִין. וְהִשְׁתָּא אֲמַרְן דְעַד לָא אֲתַגְזֹר
 לָא הָוּוּ אַנּוּן דְרַגִּין עַלְאִין שְׂרָאן עַל הָאִי
 דְרַגְא לְמַלְלָא עַמִּיָּה.

הָא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא יַהֲב קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
 חֲכָמָה לְאַבְרָהָם לְמַנְדַּע חֲכָמָה
 לְאֲתַדְפְּקָא בֵּיהּ וַיִּדַּע רְזָא דְמַהִימְנוּתָא, אַבְל
 לְמַלְלָא עַמִּיָּה לָא הָוָה אֶלְא הָאִי דְרַגְא תַתָּא
 בְּלַחֲדוּדֵי, פִּינֹן דְאֲתַגְזֹר, פְּלָהוּ דְרַגִּין עַלְאִין
 הָוּוּ שְׂרָאן עַל הָאִי דְרַגְא תַתָּא בְּגִין לְמַלְלָא

בָּא רָאָה, אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 שְׁאַבְרָהָם וַדָּף אַחַר הַמַּלְכִּים
 הִלְלוּ וְהִרְגוּ אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, הִיָּה אַבְרָהָם תּוֹהָה. אָמַר,
 אוֹלֵי חֵס וְחִלְלִיָּה גְרַעֲתִי אוֹתוֹ
 הַשֶּׁכֶר שֶׁהִיִּיתִי מַחֲזִיר בְּנֵי אָדָם
 אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאַחֲזִיתִי
 בָּהֶם לְקָרֵב אוֹתָם אֵלַי, וְכַעַת
 נִהְרְגוּ אֲנָשִׁים עַל יְדֵי. מִיָּד אָמַר
 לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַל תִּירָא
 אַבְרָם אֲנֹכִי מִגֹּן לָךְ שְׂכָרְךָ הִרְבֵּה
 מְאֹד וְגו' . שְׂכָר קַבִּילַת עַלֵּיהֶם,
 שְׁתַּרִּי פְלֶם לֹא יִזְכּוּ לְעוֹלָמִים.

הָוָה דְבַר ה' אַל אַבְרָם בְּמַחְזָה
 לְאִמְרֵי, מַה זֶה בְּמַחְזָה? אֶלְא
 בְּאוֹתוֹ הַמְרָאָה, הַדְּרַגָּה שְׁכַל
 הַדְּמִיוֹת נִרְאוֹת בֵּהּ. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, בָּא רָאָה, טָרַם שְׁנַמּוּל
 אַבְרָהָם, הִיָּתָה דְרַגְא אַחַת
 מְדַבֶּרַת עִמּוֹ, וַיְמִי הַמַּחְזָה הִזָּה?
 שְׁכַתוּב (במדבר כד) מַחְזָה שְׂדֵי
 יַחֲזָה. פִּינֹן שְׁנַמּוּל, הָיִו כָּל
 הַדְּרַגּוֹת שׁוֹרוֹת עַל הַדְּרַגָּה הַזֹּו,
 וְאִזְ דְּבַר עִמּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שמות ו)
 וְאָרָא אַל אַבְרָהָם אַל יִצְחָק וְאַל
 יַעֲקֹב בְּאֵל שְׂדֵי. וְטָרַם שְׁנַמּוּל,
 לֹא הָיִו אוֹתָן הַדְּרַגּוֹת שׁוֹרוֹת
 עַלֵּוּי לְדַבֵּר.

וְאִם תִּאמַר שֶׁהִנֵּה בַּתְּחִלָּה כְּתוּב
 וַיִּרָא ה' אֶל אַבְרָם, וְכַתוּב וַיִּסַּע
 אַבְרָם הַלּוֹךְ וַיִּנְסוּעַ הַנֶּגְבָה,
 וְכַתוּב וַיִּכֶן שָׁם מִזְבֵּחַ. הִנֵּה פִּאֵן
 אוֹתָן הַדְּרַגּוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת. וְכַעַת
 אוֹמְרִים, שְׁטָרַם שְׁנַמּוּל לֹא הִיָּה
 אוֹתָן הַדְּרַגּוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת שׁוֹרוֹת
 עַל הַדְּרַגָּה הַזֹּו לְדַבֵּר עִמּוֹ?

בָּא רָאָה, בַּתְּחִלָּה נִתֵּן הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא חֲכָמָה לְאַבְרָהָם לְדַעַת
 אֵת הַחֲכָמָה לְהַדְּבִק בּוֹ, וַיִּדַּע אֵת
 סוּד הָאֵמוּנָה, אַבְל לְדַבֵּר עִמּוֹ לֹא
 הִיָּתָה אֶלְא הַדְּרַגָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּו
 לְבַדְּהָ. פִּינֹן שְׁנַמּוּל, כָּל הַדְּרַגּוֹת
 הַעֲלִיּוֹנוֹת הָיִו שׁוֹרוֹת עַל הַדְּרַגָּה
 הַזֹּו הַתַּחְתּוֹנָה כְּדִי לְדַבֵּר עִמּוֹ,

עמיה, וכדין אסתלק אברהם בכלא כמה דאתמר.

ואז התעלה אברהם בכל, כמו שנתבאר.

הא חזי, עד לא אתגזר בר נש לא אתאחיד בשמא דקדשא ברין הוא, פיון דאתגזר עאל בשמיה ואתאחיד ביה. ואי תימא אברהם דאתאחיד ביה עד לא אתגזר. הכי הוה דאתאחיד ביה ולא כדקא יאות, דהא מגו רחימותא עלאה דרחים ליה קדשא ברין הוא קריב ליה. לבתר פקיד ליה דיתגזר ואתייהיב ליה ברית. קשורא, דכלהו דרגין עלאין. ברית קשורא לאתקשורא כלא כחדא לאכללא דא בדא, ברית קשורא דכלא אתקשר ביה. ובגין כן אברהם עד לא אתגזר. מלוי לא הוה עמיה אלא במחזה כמה דאתמר.

בא ראה, טרם שנמול האדם, לא נאחז בשמו של הקדוש ברוך הוא. פיון שנמול, נכנס בשמו ונאחז בו. ואם תאמר, אברהם שנאחז בו טרם שנמול? כן היה, שנאחז בו ולא כראוי, שהרי מתוך האהבה העליונה שאהב אותו הקדוש ברוך הוא קרב אותו, אחר כך צנה אותו שימול ונתנה לו הברית, הקשר של כל הדרגות העליונות. הברית - הקשר לקשר הכל יחד להכליל זה עם זה. הברית - הקשר שהכל נקשר בו. ומשום כן, טרם שנמול אברהם, דבורו לא היה עמו אלא במחזה, כמו שנתבאר. בא ראה, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא נברא אלא על הברית, כמו שנאמר ב"ר"א שי"ת, ברא אלהים, והינו [ברית] שעל הברית קים הקדוש ברוך הוא את העולם, וכתוב (ירמיה לב) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. שהרי הברית היא הקשר שהיום והלילה לא נפרדים.

הא חזי, בשעתא דברא קדשא ברין הוא עלמא לא אתברי אלא על ברית כמה דאת אמר ב"ר"א שי"ת ברא אלהים, והיינו (ר"א ל"ג ברית) דעל ברית קיים קדשא ברין הוא עלמא, וכתוב, (ירמיה לב) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. דהא ברית קשורא איהו דיומא וליליא לא מתפרשאן.

אמר רבי אלעזר, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, על תנאי היה: שכאשר יבאו ישראל, אם יקבלו את התורה - יפה, ואם לא - הריני מחזירכם לתהו ובהו. והעולם לא התקיים עד שעמדו ישראל על הר סיני וקבלו תורה, ואז התקיים העולם. ומאותו היום והלאה, הקדוש ברוך הוא ברא עולמות, ומי הם? זווגי בני האדם. שהרי מאותו הזמן הקדוש ברוך הוא מווג זווגים ואומר: בת פלוני לפלוני. ואלו הם העולמות שהוא בורא. בא ראה, אנכי מגן לך, אנכי - זו היא הדרגה

אמר רבי אלעזר פד ברא קדשא ברין הוא עלמא על תנאי הוה, דכד ייתון ישראל אם יקבלון אורייתא יאות. ואם לאו הרי אנא אהדר לכו לתהו ובהו. ועלמא לא אתקיים עד דקיימו ישראל על טורא דסיני וקבילו אורייתא וכדין אתקיים עלמא.

ומההוא יומא ולהלאה קדשא ברין הוא ברי עלמין. ומאן אנון, וזווגין דבני נשא. דהא מההוא זמנא קדשא ברין הוא מזווג זווגין ואומר בת פלוני לפלוני. ואלין אנון עלמין דהוא ברי. תא חזי, אנכי מגן לך.

אָנְכִי דָא הוּא דְרַגְא קְדָמָא דְאַתְאַחִיד בֵּיה בְּקַדְמֵיטָא :

סְתְרֵי תוֹרָה

אחר הדברים האלה וגו'. אלין פתגמי אורייתא, דכתיב, (דברים ה) את הדברים האלה דבר יי אל כל קהלכם. מה להלן פתגמי אורייתא, אוף הכא פתגמי אורייתא. בתר דאשתדל בר גש בהאי עלמא בדברים האלה, קדשא ברין הוא מבשר ליה ואקדים לה לנשמתא שלם (בשורות טובות), הדיא הוא דכתיב אל תירא אברם אנכי מגן לך. מפל זיינין בישינ דגיהנם.

שכרף הרבה מאד בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא זכי ואחסין יורתא אחסנתא בעלמא דאתי בקמה דכתיב (משלי ח) להנחיל אוהבי יש. מאי י"ש (דא י"ש מאן תלת עשר נהרי דאפרסומא דביא (מכילן) דיחבי ליה אחסנתא עלאה בעלמא דאתי (נ"א דא עלמא דאתי). ואצרותיהם אמלא, בהאי עלמא מעותרא ומפל טיבו דעלמא.

מאן דאזיל לימינא זכי לעלמא דאתי, ומאן דאזיל לשמאלא הא עותרא בעלמא דין, (דאית שמאלא קדישא ואית שמאלא מסבא, ודא הוא דאמרנו מאן דמתעסק באורייתא יחבי ליה ארף ימים בעלמא דאתי, ויחבי ליה עשר וכבוד בעלמא דין שנאמר (משלי ג) ארף ימים בימינה וגו', ומאן דותרע דותהני גופא בעלמא דין ולא אתעסק באורייתא ובעוברין מביה, יחבי ליה עותרא בעלמא דין מספרא דשמאלא מספרא דנצר הרע, ובעותרא דא עביר ביש רית גיהנם. ואי תימא ובי לא אית בעלמא דין עותרא מספרא קדושת, איך דכל המקרים את התורה מעוני סופו לקיימה מעשר, ודא הוא עותרא טבא דמספרא דקדושה).

רבי אבא כד אתא מהתם, הוה מכריז מאן בעי עותרא ומאן בעי אורכא דחיי בעלמא דאתי ייתי וישתדל באורייתא. הוה מתפשטין כולי עלמא לגביה. ריוק חד הוה בשיכבותיה. יומא חד אתא לגביה, אמר ליה רבי בעינא למלעי באורייתא כדי שיהיה לי עותרא. אמר ליה הא ודאי אמר ליה מה שמך. אמר ליה יוסי. אמר לון לתלמידוי דיקרון אמר לו: רבי, אני רוצה לעסק בתורה כדי שיהיה לי עשר.

הראשונה שנאחו בה בתחלה.
סְתְרֵי תוֹרָה

אחר הדברים האלה וגו' - אלו דברי תורה, שכתוב (דברים ה) את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם. מה להלן דברי תורה - אף כאן דברי תורה. אחר שהשתדל אדם בעולם הזה בדברים האלה, הקדוש ברוך הוא מבשר לו ומקדים לנשמה שלם (בשורות טובות), זהו שכתוב אל תירא אברם אנכי מגן לך. מפל המינים הרעים של הגיהנם. שכרף הרבה מאד, משום שכל מי שמשתדל בתורה בעולם הזה, זוכה ונחל ירשת נחלה בעולם הבא, ככתוב (משלי ח) להנחיל אהבי יש. מה זה י"ש? (זה י"ש מאן שלש עשרה נהרות אפרסומן סהור [מדות] שנותנים לו ירשה עליונה בעולם הבא [נ"א יה העולם הבא]. ואצרותיהם אמלא - בעולם הזה, מעשר וכל טוב של העולם.

מי שהולך לימין - זוכה לעולם הבא, ומי שהולך לשמאל - הגה עשר בעולם הזה (שיש שמאל קרוי יש שמאל טבא. וזה הוא שאמרנו, מי שמתעסק בתורה, נותנים לו ארף ימים בעולם הבא ונותנים לו עשר וכבוד בעולם הזה, שנאמר (משלי ג) ארף ימים בימינה וגו'. ומי שירצה שיהיה הגוף בעולם הזה ולא מתעסק בתורה ובעושים טובים, נותנים לו עשר בעולם הזה מצד השמאל, מצד הצד הרע, ובעשר הזה עושה רע וירש גיהנם. ואם האמר, וכי אין בעולם הזה עשר מצד הקדשה? כן, שכל המקום את התורה מעני, סופו לקיימה מעשר, וזהו עשר טוב שמצד הקדשה).

כשבא משם רבי אבא, היה מכריז: מי רוצה עשר ומי רוצה ארף חיים בעולם הבא, יבא וישתדל בתורה. היו מתפנסים אליו כל העולם. היה רינק אחד בשכותו. יום אחד בא אליו. אמר לו: הגה ודאי. אמר לו: מה

שָׁמַךְ? אָמַר לוֹ: יוֹסִי. אָמַר
לְתַלְמִידָיו שִׁיקְרָאוּ לוֹ רַבִּי יוֹסִי
בְּעַל הָעֶשֶׂר וְהַכְּבוֹד. יָשַׁב
וְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה.

דִּימִיּוֹם הִיָּה עוֹמֵד לְפָנָיו. אָמַר
לוֹ: רַבִּי, אֵיפֹה הָעֶשֶׂר? אָמַר:
נִשְׁמַע מִזֶּה שְׁלֹא עָשָׂה לְשֵׁם
שָׁמַיִם. נִכְנַס לְחֲדָרוֹ, שָׁמַע קוֹל
אֶחָד שֶׁהִיָּה אוֹמֵר: אַל תַּעֲשֵׂה
אוֹתוֹ (שׁוֹב אֵלָיו), שִׁיְהִיָּה אִישׁ גְּדוֹל.
שָׁב אֵלָיו. אָמַר לוֹ: שָׁב, בְּנִי, שָׁב,
וְאֲנִי נוֹתֵן לָךְ עֶשֶׂר.

בִּינְיָתִים בָּא אִישׁ אֶחָד וּכְלִי שֵׁל
פֶּז בְּיָדוֹ. הוֹצִיא אוֹתוֹ וְנָפַל אוֹר
בְּפִיתוֹ. אָמַר לוֹ: רַבִּי, אֲנִי רוֹצֵה
לְזַכּוֹת בַּתּוֹרָה וְאֲנִי לֹא זָכִיתִי,
וְרוֹצֵה מִי שִׁישְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה
בְּשִׁבְלִי, שֶׁהָרִי יֵשׁ לִי עֶשֶׂר רַב
שֶׁהִשְׁאִיר לִי אָבִי, שֶׁכֶּאֱשֶׁר יָשַׁב
עַל שְׁלֹחָנוֹ הִיָּה מְסַדֵּר עָלָיו
שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר כּוֹסוֹת מֵאֶלֶף, וְאֲנִי
רוֹצֵה לְזַכּוֹת בַּתּוֹרָה וְאֲנִי נוֹתֵן
עֶשֶׂר.

אָמַר לְאוֹתוֹ הַרְדֵּק: תִּשְׁתַּדֵּל
בַּתּוֹרָה, וְזֶה נוֹתֵן לָךְ עֶשֶׂר. נָתַן לוֹ
אוֹתוֹ הַכּוֹס שֶׁל הַפֶּז. קָרָא עָלָיו
רַבִּי אַבָּא: (אֵיבֹב כַּח) לֹא יַעֲרֹכְנָה
זֶהָב וְזָכוּכִית וְתַמּוּרְתָה כְּלִי פֶזוּ.
יָשַׁב וְלָמַד בַּתּוֹרָה, וְהֶאֱדָם הֵהוּא
הִיָּה נוֹתֵן לוֹ עֶשֶׂר. לִימִים נִכְנְסָה
חֲמִידַת הַתּוֹרָה לְמַעֲיוֹ. יוֹם אֶחָד
הִיָּה יוֹשֵׁב וְהִיָּה בּוֹכָה. מִצָּא אוֹתוֹ
רַבּוֹ שֶׁהִיָּה בּוֹכָה. אָמַר לוֹ: עַל
מָה אַתָּה בּוֹכָה? אָמַר לוֹ: וּמָה
אֲנִי מַנִּיחַ אֶת חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא
בְּשִׁבְלִי זֶה? אֲנִי רוֹצֵה אֲלֵא
לְזַכּוֹת אֶצְלִי. אָמַר: עֲכָשׁוּ מִזֶּה
נִשְׁמַע שֶׁהִנֵּה עָשָׂה לְשֵׁם שָׁמַיִם.
קָרָא לְאוֹתוֹ הָאִישׁ, אָמַר לוֹ: טַל
אֶת עֶשְׂרֶךָ וְתֵן אוֹתוֹ לִיתוּמִים
וְעֲנִיִּים, וְאֲנִי נוֹתֵן לָךְ חֶלֶק יְתֵר

לִיָּה רַבִּי יוֹסִי מְאִרֵי דְעוֹתְרָא וַיִּקְרָא. יְתִיב וְאֶתְעַסֵּק
בְּאוֹרֵייתָא.

לְיוֹמִין הָהוּא קָאִים קָמִיָּה, אָמַר לִיָּה רַבִּי אֵן הוּא עוֹתְרָא. אָמַר
שָׁמַע מִיָּנָה דְלָא לְשֵׁם שָׁמַיִם קָא עֲבִיד, וְעָאֵל
לְאֲדָרִיָּה, שָׁמַע חַד קָלָא דְהוּא אָמַר לֹא תַעֲנִישִׁיה (תוֹב לְגַבִּיָּה)
דַּגְבָּרָא רַבָּא לִיהוּי. תֵּב לְגַבִּיָּה, אָמַר לִיָּה תֵיב בְּרִי תֵיב וְאָנָּא
דְהִיבְנָא לָךְ עוֹתְרָא.

אֲדַהֲכִי אַתָּא גַבְרָא חַד וּמְאָנָּא דְפֶז בִּידֵיה, אַפְקִיָּה וּנְפַל
נְהוּרָא בְּבִיתָא. אָמַר לִיָּה רַבִּי בְּעִינָא לְמִזְבֵּי
בְּאוֹרֵייתָא וְאָנָּא לֹא זָכִינָא, וּבְעִינָא מָאן דִּישְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא
בְּגִינִי. דְהָא אֵית לִי עוֹתְרָא סָגִי דְקָא שָׁבַק לִי אַבָּא, דְכַד יְתִיב
עַל פְּתוּרִיָּה הָהוּא מְסַדֵּר עָלֵיה תְּלִיסֵר בְּסִי מֵאֲלִין. וּבְעִינָא
לְמִזְבֵּי בְּאוֹרֵייתָא וְאָנָּא דְהִיבְנָא עוֹתְרָא.

אָמַר לִיָּה לְהֵהוּא רַבּוּק תִּשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא וְדָא יְהִיב לָךְ
עוֹתְרָא, יְהִיב לִיָּה הֵהוּא פֶּסָא דְפֶזוּ. קָרָא עָלֵיה רַבִּי אַבָּא
(אֵיבֹב כַּח) לֹא יַעֲרֹכְנָה זֶהָב וְזָכוּכִית וְתַמּוּרְתָה כְּלִי פֶזוּ. יְתִיב
וְלָעָא בְּאוֹרֵייתָא וְהֵהוּא בַר נֶשׁ הָהוּא יְהִיב לִיָּה עוֹתְרָא. לְיוֹמִין
עָאֵל חֲמִידוֹ דְאוֹרֵייתָא בְּמַעֲוִי. יוֹמָא חַד הָהוּא יְתִיב וְהוּא כְּכִי.
אֲשַׁפְחִיָּה רַבִּיָּה דְהוּא כְּכִי, אָמַר לִיָּה עַל מָה קָא כְּכִית. אָמַר
לִיָּה וּמָה מַנְהַנָּא חַיֵּי דְעֵלְמָא דְאַתִּי בְּגִין הָאִי, לֹא בְּעִינָא
אַלָּא לְמִזְבֵּי לְגַבִּיָּה. אָמַר הִשְׁתָּא שָׁמַע מִיָּנָה דְהָא לְשֵׁם
שָׁמַיִם קָא עֲבִיד.

קָרָא לִיָּה לְהֵהוּא גַבְרָא, אָמַר לִיָּה טוֹל עוֹתְרֶךָ וְהִב לִיָּה
לְיַתְמִי וְלְמִסְפְּנֵי, וְאָנָּא יְהִיבְנָא לָךְ חוֹלֶק יְתִיר
בְּאוֹרֵייתָא כְּכֹל מַה דְאַנָּן לְעָאן. אֶתְדַר לִיָּה רַבִּי יוֹסִי הֵהוּא
בְּסָא דְפֶזוּ, וְעַד יוֹמָא לֹא אַעֲדִי שְׁמִיָּה, וּמָן בְּנוֹי בְּן פְּזִי,
וְהִינֵנו רַבִּי יוֹסִי בְּן פְּזִי, וְזָכָה לְכַמְה אוֹרֵייתָא הוּא וּבְנוֹי (בְּגִין
דְלָעָא בְּאוֹרֵייתָא). דְלִית לָךְ אַגְר טַב בְּעֵלְמָא כְּמָאן דְלָעִי
בְּאוֹרֵייתָא וּמְקִימָה:

בַּתּוֹרָה בְּכֹל מַה שָׁאֲנִי לוֹמֵד. הַחֲזִיר לוֹ רַבִּי יוֹסִי אוֹתוֹ הַכּוֹס שֶׁל פֶּזוּ, וְעַד הַיּוֹם לֹא סָר שְׁמוֹ, וּמִבְּנֵי
בְּן פְּזִי, וְהִנֵּנו רַבִּי יוֹסִי בְּן פְּזִי, וְזָכָה לְכַמְה תּוֹרָה הוּא וּבְנָיו (מִשּׁוֹם שְׁלֹמֹד תּוֹרָה). שָׂאִין לָךְ שֶׁכֶר טוֹב
בְּעוֹלָם כְּמִי שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה וּמְקִיִּים אוֹתָהּ.

אחר הדברים האלה היה דבר יי אל אברהם במחזה לאמר וגו', בכל אתר דכתיב באורייתא במחזה דא שקמא דאתגלי לאברהם, ומאן איהו, שד"י, שגאמר (שמות 1) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי, כמה דאתא אמר, (במדבר כד) אשר מחזה שדי יחזה. ודא איהו חיזו דכל חזונו עלאין אתחזוין מגויה, כהאי מראה דכל דייקנין אתחזוין ביה וכלא חד. מראה מחזה חד הוא, דא תרגום ודא לשון הקדוש.

אמר רבי יוסי סגיאינו אנזון באורייתא, ועל דא הוה ליה רשו לאונקלוס לתרגם כהווא לישינא דגלי קדשא ברין הוא באורייתא. ולישינא דא סתים איהו מגו מלאכי עלאה, במחזה (דהא) דהוה סתים ממלאכי עלאי דלא ידעי בדא כד ממליל ביה באברהם.

מאי טעמא, בגין דאברהם לא הוה מהול ותוה ערל סתים בשרא. ובגין כך הוה סתים מנייהו בלשון תרגום. כגוונא דא כלעם דכתיב אשר מחזה שדי יחזה, יחזה. סתים הוה מלה מגו מלאכי השרת בגין דלא יהא לון פטרא דקודשא ברין הוא ממלל כהווא ערל מסאבא דהא מלאכי קדישי לאו (יקרו) נזקקין בלשון תרגום.

אי תימא דלא ידעי, והא גבריאל אוליה ליוסף שבועים לשון, ותרגום חד משבועים לשון הוא, אלא מגדע ידעי אכל לא נזקקין תנו, דלא חיישי ולא משגיחין עליה דהא מאיס איהו קמיהו מפל שאר לשון.

ואי תימא הואיל ומאיס איהו ממלאכי עלאי, אמאי תרגם אונקלוס אורייתא כהאי לשון, ויונתן בן עוזיאל המקרא. אלא מאיס הוא קמיהו והכי אצטריף, דלית קנאה למלאכי עלאי בהדייהו דישראל יתיר, ועל דא תרגום תורה ומקרא כך, ולא מאיס איהו דהא בכמה דוכתי קדשא ברין

הוא כתב באורייתא הכי. משבועים לשון? אלא ידוע יודעים, אכל שנינו שלא נזקקים, שאין חוששים ואין מתבוננים עליו, שהרי הוא מאוס לפניהם מפל שאר הלשונות. ואם תאמר, שהואיל והוא מאוס מן המלאכים העליונים, למה תרגם אונקלוס את התורה בלשון הזו, ויונתן בן עוזיאל את המקרא? אלא מאוס הוא לפניהם, וכך צריך! שאין קנאה למלאכים העליונים עם ישראל יותר, ועל בן תרגום תורה ומקרא כך, ואינו מאוס, שהרי בכמה מקומות כתב הקדוש ברוך הוא בתורה כך.

אחר הדברים האלה היה דבר יי אל אברהם במחזה לאמר וגו', בכל אתר דכתיב באורייתא במחזה דא שקמא דאתגלי לאברהם, ומאן איהו, שד"י, שגאמר (שמות 1) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי, כמה דאתא אמר, (במדבר כד) אשר מחזה שדי יחזה. ודא איהו חיזו דכל חזונו עלאין אתחזוין מגויה, כהאי מראה דכל דייקנין אתחזוין ביה וכלא חד. מראה מחזה חד הוא, דא תרגום ודא לשון הקדוש.

אמר רבי יוסי סגיאינו אנזון באורייתא, ועל דא הוה ליה רשו לאונקלוס לתרגם כהווא לישינא דגלי קדשא ברין הוא באורייתא. ולישינא דא סתים איהו מגו מלאכי עלאה, במחזה (דהא) דהוה סתים ממלאכי עלאי דלא ידעי בדא כד ממליל ביה באברהם.

מאי טעמא, בגין דאברהם לא הוה מהול ותוה ערל סתים בשרא. ובגין כך הוה סתים מנייהו בלשון תרגום. כגוונא דא כלעם דכתיב אשר מחזה שדי יחזה, יחזה. סתים הוה מלה מגו מלאכי השרת בגין דלא יהא לון פטרא דקודשא ברין הוא ממלל כהווא ערל מסאבא דהא מלאכי קדישי לאו (יקרו) נזקקין בלשון תרגום.

אי תימא דלא ידעי, והא גבריאל אוליה ליוסף שבועים לשון, ותרגום חד משבועים לשון הוא, אלא מגדע ידעי אכל לא נזקקין תנו, דלא חיישי ולא משגיחין עליה דהא מאיס איהו קמיהו מפל שאר לשון.

ואי תימא הואיל ומאיס איהו ממלאכי עלאי, אמאי תרגם אונקלוס אורייתא כהאי לשון, ויונתן בן עוזיאל המקרא. אלא מאיס הוא קמיהו והכי אצטריף, דלית קנאה למלאכי עלאי בהדייהו דישראל יתיר, ועל דא תרגום תורה ומקרא כך, ולא מאיס איהו דהא בכמה דוכתי קדשא ברין

הוא כתב באורייתא הכי. משבועים לשון? אלא ידוע יודעים, אכל שנינו שלא נזקקים, שאין חוששים ואין מתבוננים עליו, שהרי הוא מאוס לפניהם מפל שאר הלשונות.

ואם תאמר, שהואיל והוא מאוס מן המלאכים העליונים, למה תרגם אונקלוס את התורה בלשון הזו, ויונתן בן עוזיאל את המקרא? אלא מאוס הוא לפניהם, וכך צריך! שאין קנאה למלאכים העליונים עם ישראל יותר, ועל בן תרגום תורה ומקרא כך, ואינו מאוס, שהרי בכמה מקומות כתב הקדוש ברוך הוא בתורה כך.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המאור הקטן

זקנים עם נערים

כה לחי: לה"ר יחושע גולדמן עם חתנו כבנו הר"ר שלום הלוי וואדראו שליט"א [עולה חדש] שזוכה בארצו הקדושה ללמוד אור הקדוש עם נכדיו ובנים שלו, הילד החשוב יעקב, וינה הלל נ"י, ולקיים דברי התנא האלוהי רבי שמעון בר יוחאי זי"עו"כ"א

של ספק על גדל השעה בה אנו נמצאים, ולכן זקא בהגיעם גדולים אלו משלת החובה של כלנו – ללא יוצא מהכלל להתייג בפרני למבצעיו הקי, של כ"ק אדמ"ר שליט"א נצ"ע (עלון כפר חב"ד תשי"ט – תשמ"א) מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים כשהם עדין בפקטנתם בו טו י"י שנים ספר הזר הקדוש... והיו בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח (ספר סגלת ישראל להגאון הצדיק רבי שבתי לישיעין - מערכת ז' אות ה')

רבינו נחמן מברסלב זצ"ל יגו עליו צוה לבני הנעורים לומר אר

בבואם למצות רבי שמעון בן יוחאי איי בני הנעורים עסקו בתפלה ובלימוד אר כאשר פקד עליהם הוא ארוננו לברכה, ומטנו לא ראו שום דבר, רק היה שמח עד מאד. ויכל על בא אצל האיש שהיה עמו ואמר לו: אשרינו לו, ובלילה הלך סתדר לתדר, והזייר אותם לומר אר וכו' ויציא, והוא בעצמו לא אמר כלום, רק היה הולך ומגנו בעצמו והיה בשמחה גדולה עד אור היום, וכשהוא היום עמד בעלית ותפלין והתפלל בפה שעות. (ספר שבחי הר"ר מברסלב אות יט)

גדל החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם ישראל ללמד בספר הזר זקנים עם נערים הקטנים עם הגדולים

עשיר ואביו, גאונים עם הגדולים, חכמים עם המונים וצאן קדשים, מקטנו שהגיע לחנוך והיה מבליט כל הגזרות רעות, ומקשיכו כל המשפעות, בני חיי מאני, והיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח

אמר לו רבי שמעון: לית רעותא דקודשא ברין הוא בדת איתגלי כל כך לעלמא, ונד יהא קרוב לומי משיחא אפילו רביי דעלמא זמנין לאשפחא עמירין דחכמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובהוא זמנא איתגליא לכלא.

[תרגום לשון הקדש]: אמר להם רבי שמעון: אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כך, וקשיהויה קרוב לימות המשיח אפילו נערים שבעולם עתידים למצא נקמתו של החכם הקדוש על ידו קצין וחושבנות, ובאותו הזמן יתגלה לכל (אר הקדוש פרשת ויקרא דף ק"ח ע"א)

מזמן אשר הציין וזר אור ישראל ששני מאורות הגדולים ספר התקונים וספר הזר קיטו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלפוד הקדוש של

כה לחי: לה"ר אברהם קובב שליט"א [עולה חדש] שזוכה בארצו הקדושה ללמוד אור הקדוש עם הבנים שלו, הילד החשוב שלום יוסף ואחיו יצחק מאיר נ"י, ולקיים דברי התנא האלוהי רבי שמעון בר יוחאי זי"עו"כ"א

התקונים והזר יחיד ורבים מנדר ועד יגו והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אגרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אר על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלבנו בקריאתם מאד מאד. (רבנו יוסף חיים, הגן איש חי בהקדמת התקונים בגניחו)

שומע על בדר הזה שהפינוע גובר היו לומדין עם תנוק בן השעה שנים ספר הזר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטא קודמת לתוכחה ויתקיים. וכך היה ריוש יראת שמים במקום חכמה חיונית. (רבנו הקדוש יצחק איזיק וחיאל ספריו מקומותיה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

אשר על כן כל ישראל מתחבים ללמד בספר התורה הזה של רשב"י, אחד גאון, אחד רב גדול, אחד חכם, אחד סמוך, אחד קטן שהגיע לחנוך, בעתים קצמים ומקשרים אשר הפה מסדרים דבר יום ביומו מראש חדש גליל עד מנחת יום הכפורים נחמם עת עשדת יצחק לקרב הגאולה והיו נגולים מכל פגעים רעים. (תקוני הזר, גנו הירק הקדמת המספר)

התורה נתנה ללמד ולפחד בכדי שבעלם יודעים מקטנים עד גדולים דעת השם, וגם מצונו בהרבה ספרי מקבלים שפתיהיים על לפוד חכמה א של אדם חוב ללמד אותה. (רבי יצחק בן צבי אשכנזי, סגרת התקדש, קמ"ז)

הוראותיו האחרונות של כ"ק אדמ"ר שליט"א (נצ"ע) והאדמ"ר מייבאויש התפרו בשלשלת ספרים בקשר לכנוסי הלומדים, לפוד הזר וכו' מוכיחים למעלה מכל צל

כה לחי: להרה"ח דוד יעקב הלוי גולדשטיין שליט"א [עולה חדש] שזוכה בארצו הקדושה ללמוד אור הקדוש עם הבן שלו, הילד החשוב שמעון נ"י, ולקיים דברי התנא האלוהי רבי שמעון בר יוחאי זי"עו"כ"א